

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **L. S. s. r. o., IČO X**
sídlem J. 626, X J.
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2018, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „městský úřad“) ze dne 3. 1. 2018, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.
2. Žalobkyně se měla přestupku dopustit tím, že jako provozovatelka vozidla značky Škoda Fabia, RZ X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť blíže neustanovený řidič s tímto vozidlem dne 1. 1. 2017 v 16.03 h na pozemní komunikaci v místě Hrachovec, Shodu s prvopisem potvrzuje J. B.

poblíž mateřské školy, na silnici č. III/01873 v obci Valašské Meziříčí překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. V daném místě je stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy na 50 km/h. Předmětnému vozidlu byla v uvedenou dobu a na uvedeném místě naměřena silničním radarovým rychloměrem R 10/16/0295 okamžitá rychlost vozidla 68 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h).

3. **Žalobkyně v žalobě** namítala, že ji městský úřad omezil na způsobu úhrady určené částky, protože uvedl, že ji smí uhradit pouze převodem na účet nebo v hotovosti na pokladně městského úřadu.
4. Městská policie nebyla oprávněna v obci měřit rychlost, protože informace o zřízení automatického technického systému vhodným způsobem neuveřejnila. Měření bylo v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu.
5. Městský úřad ve výroku rozhodnutí nevymezil, jestli žalobkyni uznal vinnou z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda byla trestána za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v delším úseku.
6. Nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, protože městský úřad žalobkyni nevyrozuměl o odložení věci přestupku řidiče a žalobkyně se tak nemohla proti tomuto postupu bránit.
7. Ustanovení § 79a zákona o silničním provozu bylo dále porušeno tím, že nebylo prokázáno, že by městská policie tuto činnost vykonávala na místě určeném Policií ČR.
8. Výrok napadeného rozhodnutí je nezákonný dále pro absenci konstatování formy zavinění.
9. Dále nebyla splněna podmínka pro projednání přestupku provozovatelky vozidla, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Z napadeného rozhodnutí toto zjištění nevyplývá. Městský úřad se nijak nezabýval tím, co je to automat.
10. Přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu neexistuje. Tento přestupek existoval v době rozhodování městského úřadu, ale nabytím účinnosti novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. přestal existovat.
11. Znakem přestupku provozovatelky vozidla jako fyzické osoby nepodnikající bylo podle § 125f zákona o silničním provozu v době ode dne 1. 7. 2017 do dne 13. 7. 2017 také zavinění. Novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. bylo třeba rozhodnout ve prospěch žalobkyně, že její odpovědnost byla subjektivní.
12. Další vadou řízení bylo, že správní orgány nepřihlédly k možnosti mimořádného snížení sankce podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a to v souladu s § 112 tohoto zákona (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). U žalobkyně postačovalo k nápravě pouhé projednání věci. Jednalo se o skutek z ledna 2017 a žalovaný rozhodoval v červenci 2018, po tuto dobu se žalobkyně žádného dalšího přestupku nedopustila a jednalo se současně o první prohřešek žalobkyně. Nadto žalovaný měl při rozhodování zohlednit, že řízení pro zcela bagatelní přestupek správní orgány vedly téměř dva roky.
13. Správní orgány nevymezily místo spáchání skutku tak, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. V obci Hrachovec se nachází několik mateřských škol a všechny se nacházejí v budovách, ke kterým vždy přiléhá více ulic.

14. Správní orgány nepostavily najisto, ani neprokázaly a dokonce ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Přitom zavinění je znakem přestupku.
15. Další vadou bylo, že řidič vozidla nebyl vůbec upozorněn, že v předmětném místě dochází k úsekovému měření vozidel pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Na počátku obce není dopravní značka ani žádná informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce a v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vyjíždějících do obce a z obce vyjíždějících. Neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti. Jsou pořizovány i obrazové záznamy vozidel zpravidla místních obyvatel, kteří do obce přijedou, aniž by ten den do obce vyjížděli a obdobně zpravidla místních obyvatel, kteří do obce přijedou, aniž by ten den z obce vyjížděli; obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, které z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel. Důkaz fotografiemi je tak důkaz získaný v rozporu s právem a je nepřípustný.
16. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí, protože se žalovaný nevypořádal s žádnou z jejích odvolacích námitek. Žalobkyně doručila žalovanému obsáhlé doplnění odvolání, kde vznášela řadu skutkových námitek.
17. Ve věci rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti nebylo možné nepochybovat. Žalobkyně v doplnění odvolání vznesla též námitku podjatosti. Žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání, aniž by o této námitce podjatosti bylo rozhodnuto.
18. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobkyně celý katalog námitek předložila až v žalobě, ačkoliv tak mohla učinit již v řízení před městským úřadem nebo žalovaným. Jde o známou procesní taktiku advokáta žalobkyně, námitky jsou shodné jako v mnoha jiných případech a jsou obstrukčního charakteru.
19. K námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že z obsahu žaloby i tzv. pojištění proti pokutám je zjevné, že žalobkyně o žádné úhradě pokuty vůbec neuvažovala. Žalobkyni nic nebránilo zaplatit pokutu jakýmkoliv způsobem. Žalobkyně je podnikatelským subjektem, takže se u ní předpokládá schopnost uvažovat v kategorii běžného života a platebního styku.
20. Městská policie Valašské Meziříčí zveřejnila na stránkách města veškeré informace k měření rychlosti, včetně mapy úseků, typu měřidla ap. Pokud je tato informace uveřejněna, není již třeba umisťovat dopravní značky IP 31a a IP 31b. Žalovaný založil do spisu kopii listiny o schválení měření Policií ČR a žalobkyně se měla možnost k této listině vyjádřit. Vymezení předmětného úseku č. 13 je uvedeno v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů.
21. Žalobkyně podané blanketní odvolání nijak nedoplnila a už vůbec ne o námitku podjatosti vůči úředním osobám žalovaného. Žalobkyně pouze namítala podjatost všech osob městského úřadu a o této námitce žalovaný rozhodl usnesením. O odvolání proti tomuto usnesení rozhodne Ministerstvo dopravy.
22. Usnesení o odložení věci je založeno ve spise. Žalobkyně vyšla z § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen

“zákon o přestupcích“). Toto ustanovení předpokládalo povinnost správního orgánu vyrozumět poškozeného, kterým provozovatelka vozidla není.

23. Žalovaný považoval za dostačující a jednoznačné, pokud jako místo spáchání přestupku byl uveden buď přibližně bod nebo úsečka. Toto označení je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Smyslem označení místa spáchání přestupku je to, aby nebyl zaměnitelný s jiným. Mateřská škola je v místní části Hrachovec jen jedna. Jak vyplývalo z uličních pohledů na www.mapy.cz, úsek je z obou stran nejprve označen svislou dopravní značkou A12 „Děti“ a pak teprve následuje „krabice s radarem“ umístěná právě v úrovni mateřské školy. Toto své tvrzení žalovaný doložil fotografiemi z uvedené webové stránky (vyjádření bylo zasláno žalobkyni).
24. Žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Tento neurčitý právní pojem vyložila judikatura, například rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j. 31 A 3/2015-37, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 220/2018-70. Z oznámení městské policie ze dne 13. 10. 2016 se podává, že měření rychlosti bylo provedeno přístrojem R10, výrobní číslo 16/0295, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Ve spise je založen ověřovací list radarového rychloměru RAMER 10T, jeho zkouška proběhla dne 12. 9. 2016 a konec platnosti ověření byl dne 11. 9. 2017.
25. Žalovaný nesouhlasil s žalobkyní v tom, že rozhodnutí o přestupku bylo nezákonné pro neexistenci přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný k tomu odkázal na § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla účinností nové právní úpravy nezanikla, pouze došlo k terminologickému sjednocení v rámci správního trestání.
26. Odpovědnost za přestupek provozovatelky vozidla zůstala v objektivní rovině i po novele zákona o silničním provozu účinné ode dne 1. 7. 2017. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017 s účinností od 1. 7. 2017, plně v souladu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv. Ode dne 1. 7. 2017 právní úprava nevyžaduje u přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu zavinění ani u fyzické osoby, takže formu zavinění pak ve výroku uvádět nelze vůbec. Otázka zavinění původního přestupku řidiče by mohla být řešena právě a jen v přestupkovém řízení, kde by obviněným byl řidič. Jakmile je zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla, již dochází pouze ke zkoumání objektivních znaků přestupku a není zde prostor pro úvahy o zavinění. Pokud navíc jako řidič byla uvedena osoba, jejíž jméno se objevuje ve více správních řízeních a je známo, že jde o obstrukční praktiku, jak vysvětlil městský úřad, poté, co tuto osobu prověřil v dostupných informačních systémech v České republice a prostřednictvím příslušných orgánů i na Slovensku, kde údajný I. H. má mít trvalé bydliště, pak došlo k naplnění povinnosti podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy podniknutí nezbytných kroků ke ztotožnění pachatele přestupku.
27. Správní trest byl žalobkyni uložen v souladu s § 112 odst. 3 a 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Druh a výměra sankce za předmětný přestupek zůstaly i po novele beze změny. Mimořádné snížení výměry pokuty je institutem výjimečným, který je správní orgán oprávněn a nikoliv povinen využít po splnění zákonem stanovených důvodů. Pokud správní orgány dostatečně odůvodnily uloženou výši trestu, pak je pojmově vyloučeno, aby se zabývaly důvody pro její mimořádné snižování. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobkyně, že u ní byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, a to zejména s ohledem na procesní jednání žalobkyně. Žalovaný nenašel

žádný zákonný důvod pro mimořádné snížení pokuty a nedomníval se, že by šlo nápravy žalobkyně dosáhnout snížením pokuty či by byla pokuta vzhledem k poměrům žalobkyně nepřiměřeně přísná.

28. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
29. Soud zjistil ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu** z oznámení Městské policie Valašské Meziříčí (dále jen „policie“) ze dne 2. 1. 2017, že automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno dne 1. 1. 2017 v 16.03 h na pozemní komunikaci v místě Hrachovec poblíž mateřské školy na silnici č. III/01873 v obci Valašské Meziříčí, místní část Hrachovec, blíže neustanovený řidič vozidla RZ X překročil nejvyšší rychlost v obci o méně než 20 km/h, přičemž v daném úseku je stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. Uvedenému vozidlu byla naměřena okamžitá rychlost 68 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h). Tato rychlost byla zachycena na fotografii č. 15090 silničním radarovým rychloměrem R 10/16/0295. Stacionární radar byl umístěn v souladu s § 79a zákona o silničním provozu a šlo o stanoviště schválené Policií ČR.
30. V záznamu o přestupku z rychloměru je zachyceno vozidlo na odjezdu, režim měření byl automatizovaný, GPS délka byla 018°00'10.583" E a GPS šířka 49°27'57.359" N. Podle ověřovacího listu č. 167/16 ověření rychloměru bylo platné do 11. 9. 2017.
31. Na výzvu k uhrazení částky 800 Kč žalobkyně sdělila, že v předmětný den měl vozidlo k dispozici pan I. H., bytem K. 76/14, T., S., doručovací adresa D. n. 18/48, O. Výzvou k podání vysvětlení se nepodařilo označenému řidiči doručit, neboť na slovenské adrese byl neznámý a na olomoucké adrese neměl schránku.
32. Městský úřad usnesením ze dne 17. 5. 2017 věc přestupku odložil a usnesení poznamenal do spisu. Proti příkazu ze dne 17. 5. 2017 podala žalobkyně odpor. Ve vyjádření ze dne 31. 10. 2017 žalobkyně namítla, že se přestupku nedopustila, že došlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu, že rychloměr byl poškozen a navrhl provedení důkazu jeho ohledáním a výslechem osoby odpovědné za jeho instalaci. K projednání přestupku dne 11. 12. 2017 se žalobkyně nedostavila.
33. Městský úřad v **rozhodnutí o přestupku** popsal dokazování oznámením přestupku, záznamem přestupků, ověřovacím listem rychloměru a kartou vozidla. Úsek měření schválila Policie ČR dne 21. 3. 2016. Ohledání rychloměru a výslech osoby odpovědné za jeho instalaci shledal městský úřad jako nadbytečné a nedůležité, ověřovací list rychloměru je součástí spisu a byl proveden jako důkaz. K námitce žalobkyně, že viděla strážníka městské policie manipulovat s měřicím zařízením a nejednalo se tak o měření rychlosti automatizované ale obsluhované, městský úřad uvedl, že policie má k manipulaci s radarovým zařízením řádně vyškolené strážníky. Liberační důvody u přestupku provozovatelky vozidla nebyly shledány. Městský úřad shledal jako polehčující okolnost, že v daném případě nedošlo k žádným následkům, k poškození zdraví nebo hmotné škodě na majetku a stanovil pokutu na spodní hranici sazby.

34. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal **blanketní odvolání**, ve kterém uvedl, že rozhodnutí městského úřadu napadá v plném rozsahu. Na výzvu k odstranění vad odvolání žalobkyně nereagovala.
35. Žalovaný v **rozhodnutí o odvolání** dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 2, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí o odvolání (dále jen „správní řád“) a žalobkyně se přestupku provozovatelky dopustila. Městský úřad učinil potřebné kroky ke zjištění řidiče již odesláním výzvy podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, na kterou žalobkyně sdělila jméno údajného řidiče. Totožnost této osoby se však nepodařilo ověřit, stejně jako, že v kritickou dobu řídil předmětné vozidlo právě I. H. Lze tak předpokládat, že osoba řidiče uvedená provozovatelkou je v daném případě smyšlená a zcela zapadá do procesní taktiky zmocněnkyně žalobkyně O. V. s. r. o. s následným zastoupením ve správním řízení soudním Mgr. J. T. nebo Mgr. V. V. Věc primárního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tak byla odložena a městský úřad sekundárně zahájil řízení o přestupku provozovatelky vozidla s uplatněním objektivní odpovědnosti.
36. Žalobkyně prokazatelně nezabránila tomu, aby řidič vozidla útočil (byť třeba i nedbalostně) obecně proti organizaci dopravy na určitém území, tedy proti obecnou úpravou stanovenému omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 50 km/h v obci. Objektem tohoto protiprávního jednání je právě ochrana výkonu práva užívat pozemní komunikaci právem dovoleným způsobem – jízdou přiměřenou rychlostí.
37. Žalovaný souhlasil se žalobkyní, že se žádného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu nedopustila. To jí také nebylo kladeno za vinu. Žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatelky vozidla.
38. K námitce žalobkyně, že nebylo prokázáno, že by policie měřila v úseku určeném Policií ČR, žalovaný uvedl, že jí musí vyvést z omylu, protože na veřejně přístupných stránkách městského úřadu je tento dokument k dispozici. Nicméně žalovaný jej vložil také do spisu a dal žalobkyni možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Žalobkyně ani její zmocněnec tohoto práva nevyužili. Z předmětného dokumentu plyne, že místo měření má číslo úseku 13, je v místě domovní zástavby v blízkosti mateřské školy a stejně jako ostatní úseky měření byl schválen Policií ČR dne 21. 3. 2016.
39. K námitce žalobkyně, že na místě následně zjistila pootočení radaru, žalovaný zdůraznil, že to nebylo v době měření, ale až následně a v tuto dobu ani nemusel být radar umístěn v boxu (certifikované skříni), neboť policie má pevných stanovišť více a místa střídá, jak plyne z ověřovacího listu. Následná situace nemusela korespondovat se situací v době měření. K namítané situaci v podstatě nemůže dojít, protože box, ve kterém je silniční radarový rychloměr umístěn, je napevno zaaretován právě v požadovaném úhlu a pootočení celého řízení je vyloučené. Žalobkyně své tvrzení nijak neprokázala, a dokonce ani neuvedla, z čeho usuzuje, že bylo něco pootočeno jinak, než je relevantní. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu, ale pokud žalobkyně některý důkaz zpochybní, přesunulo se důkazní břemeno na ni a měla své tvrzení prokázat, což neučinila.
40. Ve chvíli, kdy je záznam o přestupku perfektní, není třeba dále dokazovat, zda byl radar správně nastaven, neboť v opačném případě by měření vůbec neproběhlo. Oprávněná úřední osoba Mgr. M. T. absolvoval školení k obsluze silničního radarového rychloměru typu RAMER 7CCD, RAMER 7M, RAMER 10 či AD9. Po rozboru snímků ze záznamu o přestupku tak není pochyb, že vozidlo, respektive jeho pravá zadní část, je řádně umístěno v radarovém svazku, který je na snímku vyobrazen linkou při spodním a horním

Shodu s prvopisem potvrzuje J. B.

okraji. Vzhledem k těmto okolnostem není pochyb o tom, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze a provádění důkazů, které navrhla žalobkyně, by bylo nadbytečné. Skutkový stav byl zjištěn v souladu se zásadou tzv. omezené materiální pravdy a v souladu se správním řádem.

41. Pokud byl rychloměr umístěn v boxu, není se možno divit, že žalobkyně značky nenašla, neboť jsou umístěny na měřicím zařízení, a to je umístěno v této skříni. Nicméně z ověřovacího listu plyne, že ověření proběhlo dne 12. 9. 2016 a metrologické středisko úřední značky umístilo.
42. Lichá je námitka o řidiči žalobkyně, který viděl, jak strážník s měřicím přístrojem „výrazným způsobem manipuluje“ a je velmi obecná. Rychloměr byl spuštěn automaticky a oznámení jednotlivých vozidel, jejichž řidiči nejvyšší dovolenou rychlost překročili, tvoří nepřerušovanou řadu ve stanoveném čase. Žalobkyně své tvrzení nijak neprokázala a požadovaný výsledek strážníka by byl důkazem nadbytečným.
43. Podle žalovaného sankce mohla být vyšší, neboť nezohledňuje fakt, že k překročení rychlosti došlo v blízkosti mateřské školy, v husté zástavbě obytné čtvrti, u zastávky MHD a současně nedaleko hasičské zbrojnice. Jde tedy o místo, kde je vysoké riziko možného střetu s chodcem nebo vyjíždějícím hasičským vozem či autobusem MHD. Stejně tak není možné pominout i zcela zbytečné a bezohledné zvýšení hluku při jízdě vyšší rychlostí v obytné čtvrti. Překročení rychlosti po odpočtu metrologické odchylky je minimálně o 18 km/h vyšší než rychlost dovolená a blíží se hranici jiné, přísnější právní kvalifikace. Žalobkyně neprojevila ani náznak sebereflexe, svého skutku nelituje, ani se za něj nijak neomluvila. Situaci, kdy pachatel přestupku uváděním fiktivní osoby zakrýval protiprávní jednání své nebo jiné osoby, je proto třeba výši uložené sankce odlišit od osoby, která se, byť jako provozovatel, doznala k protiprávnímu jednání a je zřejmé, že sankce svůj účel splnila. U žalobkyně nelze na splnění výchovného účelu sankce nijak usuzovat. Minimální sankce pokuty nebo v dolní čtvrtině zákonného rozpětí jsou vyhrazeny toliko pro osoby, které projeví dostatečnou míru sebereflexe, překročení rychlosti jen „těsně“ (např. o 1 km/h) naplňuje „kvalifikovanou“ skutkovou podstatu přestupku a jde o překročení rychlosti v oblasti méně zalidněném, na přehledné pozemní komunikaci (např. v průmyslové zóně po konci pracovní doby). Pokud došlo k překročení rychlosti v obytné čtvrti, k rušení obyvatel zvýšeným hlukem ve večerní době, navíc na relativně úzké pozemní komunikaci, k níž vchody některých domů těsně přiléhají, je zde i výjezdové místo hasičů, pak je zcela namístě, aby se tyto okolnosti projevíly ve zvýšené sankci pokuty.
44. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
45. Žalobkyně brojila proti tomu, že jí městský úřad ve výroku rozhodnutí o přestupku stanovil způsob úhrady pokuty a nákladů řízení pouze v hotovosti nebo bankovním převodem. V napadené části výroku je však uvedeno, že pokuta, respektive paušální částka nákladů řízení jsou splatné bankovním převodem, poštovní poukázkou nebo na pokladně městského úřadu. Dle názoru soudu tato část výroku neukládá žalobkyni povinnost zaplatit pokutu a náklady správního řízení určenými způsoby, ale pouze ji informuje, na jaký účet a pod jakým variabilním symbolem tak může případně učinit (tyto údaje jsou pro zaplacení pokuty bankovním převodem nezbytné). Lze se však oprávněně domnívat, že pokud by žalobkyně chtěla zaplatit pokutu v hotovosti některým ze způsobů předvídaných v § 163 odst. 3 písm. a) nebo b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění

účinném ke dni vydání rozhodnutí o přestupku, neměla by s takovým postupem žádné potíže. Tato námitka tak není důvodná.

46. Neopodstatněná je námitka, jak městský úřad uveřejnil informaci o měření rychlosti a naplnil požadavky § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o obecní policii“) a jak správní orgány vyhodnotily důkazy, které naplnění těchto požadavků prokazovaly.
47. Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii *obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.*
48. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii *jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*
49. Ke zjištění naplnění podmínek tohoto ustanovení městský úřad na straně 5 svého rozhodnutí o přestupku poukázal na schválení předmětných úseků Policií ČR dne 21. 3. 2016 a žalovaný pak na straně 5 svého rozhodnutí doplnil, že tato informace byla zveřejněna na internetových stránkách městského úřadu, založil ji do spisu a konkrétně citoval, že místo měření má číslo úseku 13, je v místě domovní zástavby v blízkosti mateřské školy a stejně jako ostatní úseky měření byl schválen Policií ČR dne 21. 3. 2016. Soud ověřil, že tento dokument je ve správním spise založen, a srovnal jeho shodu s dokumentem zveřejněným na webových stránkách městského úřadu. Pokud v řízení o žalobě ve správním soudnictví vychází soud z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Žalobkyni byla tato informace navíc známa z rozhodnutí městského úřadu i žalovaného. Uvedené sdělení je dostupné na internetu, takže se s ním mohla a může seznámit i široká veřejnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39).
50. Námitka, že výrok rozhodnutí o přestupku neobsahuje údaj o tom, zda je žalobkyně trestána za překročení nejvyšší dovolené rychlosti **v konkrétním místě či v určitém úseku**, se mýlí s přezkoumávanou věcí. Z celého popisu zjištění přestupku, z výroku rozhodnutí o přestupku a ostatních listin, ba dokonce i z obsahu žaloby, je zcela zjevné, že změření rychlosti vozidla proběhlo v jednom bodě, jak je označen v oznámení přestupku, a to současně GPS souřadnicemi.
51. Lichá je námitka, že **nebyly splněny zákonné podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.**
52. Žalobkyně označila za řidiče osobu, která se vyskytuje jako údajný řidič v obdobných případech opakovaně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29). Jde o případ, který prokazatelně naplňuje znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, kde šlo o zemřelou osobu, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, kde šlo o cizince bez povoleného pobytu, stejně jako ve věci podle rozsudku ze dne 13. 4. 2017, nebo č. j. 10 As 324/2016-46, či ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016-47, s cizincem s neúplnou adresou v zahraničí). Nekomaktnost označené osoby zabrání zjištění skutečností odůvodňujících zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě a tato skutečnost jde

k tíži provozovatele vozidla. V těchto případech nelze po správních orgánech požadovat, aby učinily další nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče předmětného vozidla za účelem zahájení řízení o přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

53. Nedůvodná je námitka, že **žalobkyni svědčilo právo být vyrozuměna o odložení přestupku**. Žalobkyně namítala, že právě ona je osobou, která je jednáním podezřelého řidiče dotčena na svých právech, neboť právě jí je dáno jednání řidiče k odpovědnosti. Pokud by osoba podezřelá nejednala v rozporu s právem, nebylo by ani této žaloby; je tedy zřejmé, že jednání řidiče zasáhlo do právní sféry žalobkyně.
54. Podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích (ve znění ode dne 1. 10. 2016, tj. poslední znění před zrušením zákona o přestupcích dne 1. 7. 2017), které se užije v nynější věci, se o odložení věci *vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady*.
55. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k tomu uvedl, že žalobkyně ani podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích v jeho posledním znění nesplňovala podmínky pro vyrozumění o odložení věci. Nebylo ji možné považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé, které takové právo jinak obecně svědčilo. Žalobkyně nebyla osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z týchž důvodů by žalobkyně ani nebyla oprávněna podat žalobu proti usnesení o odložení věci. S tím se soud ztotožnil.
56. Již jen z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb., který s účinností od 1. 10. 2016 novelizoval dřívější zákon o přestupcích, plyne, že toto ustanovení mířilo, jak správně uvedl žalovaný, na poškozeného (viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, ze dne 27. 10. 2014, tisk PS PČR 368/0). Provozovatel vozidla nebyl dotčen jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Provozovatel byl dotčen teprve tehdy, pokud se tuto osobu nepodařilo vypátrat, tedy byl dotčen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Ostatně podobně, avšak ještě jednoznačněji, to říká § 76 odst. 3 nyní účinného zákona o odpovědnosti za přestupky: *správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa*. O této osobě hovoří zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich na vícero místech (§ 71, § 79, § 82 a jinde), z těchto ustanovení je přitom evidentní, že takovouto osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však ne jen provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není *přímo* postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36).
57. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že **správní orgány neprokázaly schválení místa měření rychlosti Policií ČR**. Městský úřad ve svém rozhodnutí citoval předmětnou listinu ze dne 21. 3. 2016 na straně 5 a žalovaný na straně 4. Tato listina je rovněž založena ve správním spise a uveřejněna na internetových stránkách městského úřadu, na což poukázal žalovaný v rozhodnutí o odvolání. Předmětný úsek je označen pod číslem 13 a označen jako komunikace č. III/01873, Valašské Meziříčí – Hrachovec, úsek pozemní komunikace probíhá zástavbou, stanoviště je situováno do prostoru křížení s ulicemi Pod Kopečky a U Potoka v blízkosti mateřské školky s možností řešit oba směry provozu. Pod oznámením policie o úsecích měření je otisk razítka Policie ČR a podpis npor. Ing. L. A., vedoucího oddělení dopravního inspektorátu Policie ČR, krajského ředitelství Policie Zlínského kraje, územního odboru Policie ČR Vsetín. Soud tak neměl žádné pochybnosti o souladu

předmětného měření s § 79a zákona o silničním provozu. Ostatně, žalobkyně žádné konkrétní námitky ani důvodné pochybnosti nevznesla.

58. Nedůvodná byla námitka týkající se neprokázání **zavinění** žalobkyně. Odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je odpovědností objektivní (nezkoumá se existence zavinění), přičemž tato odpovědnost výslovně váže provozovatele vozidla. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (řidiče vozidla).
59. K námitce **nenaplnění podmínky zjištění porušení pravidel silničního provozu automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy** soud konstatuje, že žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018-70, se jedná „*především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy*“. V citovaném rozsudku tento soud dále upřesnil, že je podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy. Rychloměry nelze rozlišovat na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě, nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích. Jediným dělicím kritériem je režim měření, tedy automatický, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37).
60. To, že rychloměr v nyní posuzované věci pracoval v automatizovaném režimu, vyplývá z oznámení přestupku spolu s radarovým záznamem a oznámení policie o úsecích pro stacionární měření rychlosti a schválení Policií ČR dne 21. 3. 2016. Navíc shora citovaný ověřovací list prokazuje, že použitý automat byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37), na který odkazuje i žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání na straně 6 při výkladu o tom, co je automat při měření rychlosti.
61. Soud se neztotožnil ani s žalobní **námitkou neexistence skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a příznivější právní úpravy**.
62. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila *správního deliktu* tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Zákonem o odpovědnosti za přestupky s účinností od 1. 7. 2017 byl § 125f odst. 1 změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí *přestupku* tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V tomto

ohledu byla provedena pouze terminologická změna z důvodu sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání. To však neznamená, že by jednání provozovatele vozidla přestalo být v určitých případech sankcionováno a považováno za protizákonné. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také např. v rozsudcích ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49, či ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018-70.

63. Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
64. Podle § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
65. Zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod neznamená, že správní orgán či soud je povinen vypracovat rozsáhlý traktát na téma srovnání právní úpravy účinné v době spáchání deliktu a právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů. Výhodnost právní úpravy pro pachatele je sice třeba posoudit komplexně, avšak zároveň s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, tedy nikoli hypoteticky a teoreticky s ohledem na všechny možné i nemožné okolnosti, jak se toho ve své podstatě domáhá žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018-70).
66. Námitka o **nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení výměry pokuty** je nedůvodná.
67. K § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky je možné uvést, že zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení, na základě čehož bude naplněna zásada zákonnosti trestání a individualizace sankce. Současně je nutné upozornit, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie namísto po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45).
68. Ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by sice připadalo v úvahu, avšak pouze v případech, na které by toto ustanovení alespoň teoreticky mohlo dopadat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45). V nyní projednávané věci správní orgány uložily pokutu na samé spodní hranici možného zákonného rozpětí. Městský úřad ji považoval za přiměřenou a odůvodněnou. Žalovaný podrobně vysvětlil, proč byla pokuta uložena příliš nízká. Krajský soud uvádí, že přestupek žalobkyně lze pokládat za běžný bez zvláštních okolností, které by zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Žalobkyně uváděné skutečnosti (jde o její první prohřešek,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. B.

správní řízení trvalo rok a půl a žalobkyně se v té době dalšího přestupku nedopustila), které by dle jejího názoru odůvodňovaly užití § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, byly zohledněny při výměře pokuty, která byla uložena na spodní hranici zákonného rozmezí (1 500 Kč z rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč). Nebylo povinností žalovaného výslovně uvádět, jak se vypořádal s aplikací § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, a okolnosti daného případu neodůvodňovaly aplikaci ustanovení o mimořádném snížení výměry pokuty. Jak již bylo uvedeno, polehčující okolnosti městský úřad posoudil v rámci výměry pokuty na samé spodní hranici.

69. Neopodstatněná je námitka o **nepřesném stanovení místa přestupku**.
70. Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují.
71. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
72. V posuzované věci bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno jako *na pozemní komunikaci v místě Hrachovec, poblíž mateřské školy, na silnici č. III/01873 v obci Valašské Meziříčí*. S námitkou nedostatečného vymezení místa se proto soud neztotožňuje. Citované vymezení místa spáchání přestupku považuje za dostačující, neboť společně s časem (16:03 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.
73. V nyní posuzované věci se jedná o nezaměnitelné místo, které bylo navíc v oznámení přestupku definováno pomocí souřadnic GPS a je snadno ověřitelné v mapách. Ostatně, žalobkyně sama tvrdí, že se žádného jiného přestupku nedopustila. Tím spíše k záměně s jiným jednáním, nejasnosti nebo nesrozumitelnosti nemohlo dojít. Zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jedná o úsek, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.
74. Soud se neztotožnil ani s námitkou, že vliv na zákonnost rozhodnutí mělo **neuvedení formy zavinění řidiče**. Žalobkyně žalobu podala proti rozhodnutí o přestupku provozovatelky vozidla. Odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle § 10 zákona o silničním provozu je objektivní. Pro založení odpovědnosti provozovatele Shodu s prvopisem potvrzuje J. B.

vozidla za přestupek provozovatele vozidla je nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).

75. Lichá je námitka, že se **žalovaný nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání**. Odvolání žalobkyně bylo blanketní, žalobkyně v něm neuvedla vůbec nic. Navíc žalobkyně vůbec nereagovala ani na výzvu k doplnění odvolání.
76. K otázce zavinění soud uvádí, že podstata námitky je založena na tom, že v období ode dne 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 byl podle žalobkyně obligatorním znakem přestupku fyzické osoby nepodnikající též zavinění. To stěžovatelka dovozuje z toho, že nový odst. 3 paragrafu 125f zákona o silničním provozu (*K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1* – tj. přestupek provozovatele vozidla, který nezajistí, aby řidič dodržoval své povinnosti řidiče – *se nevyžaduje zavinění*) byl vložen až zákonem č. 183/2017 Sb. („změnový“ zákon k zákonu o odpovědnosti za přestupky). Ten nabyl účinnosti již čtvrtým dnem od vyhlášení ve Sbírce (ke dni 1. 7. 2017) a žalobkyně to zpochybňuje, protože tu podle ní nebyl dán naléhavý právní zájem (§ 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv) na zkrácení obvyklé patnáctidenní legisvakanční lhůty.
77. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 As 248/2018-45, není pochybením to, že správní orgán nebo soud nezkoumá existenci naléhavého právního zájmu. Podstatné je, že zákon č. 183/2017 Sb. byl reálně účinný již ode dne 1. 7. 2017; ještě podstatnější je, že stěžovatelčiny úvahy se týkají fyzické osoby nepodnikající. Ona sama je přitom osobou právnickou, takže její úvahy ani nesouvisejí s projednávanou věcí.
78. K námitce, že úsek, v němž městská policie měřila rychlost, nebyl označen dopravní značkou, soud uvádí, že § 79a zákona o silničním provozu od 1. 8. 2011 označení měřeného úseku dopravními značkami nevyžaduje. Povinnost obecní (městské) policie používat dopravní značky IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ vždy nelze dovodit ani ze skutečnosti, že příloha č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, podobu a užití těchto dopravních značek vymezuje – už jen proto, že jde o předpis nižší právní síly než zákon o silničním provozu. Obecní policie je navíc bezesporu nadále oprávněna měřené úseky dopravními značkami označit, užít je lze i v případě automatizovaného měření rychlosti. Pokud tak však neučiní, nelze dovozovat, že měření rychlosti proběhlo v rozporu se zákonem.
79. Námitka, že ve věci rozhodovala osoba, i když o její podjatosti nebylo včas rozhodnuto a rozhodnutí je proto nezákonné, není důvodná. O námitce podjatosti všech úředních osob městského úřadu žalovaný rozhodl usnesením dne 23. 7. 2018 a vysvětlil, že žádný příjem z pokut ukládaným podřízeným správním orgánem do rozpočtu města neplyne. Žalobkyně námitku podjatosti v doplnění odvolání nevznesla, protože žádné doplnění odvolání nepodala.

80. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
81. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. února 2020

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně